

budsgiveren i Hænde inden Fristens Udløb. At det inden dette Tidspunkt skal være kommet til Tilbudsgiverens Kundskab, kan ikke kræves; thi Tilbudsgiveren bør ikke være i Stand til at forspilde den anden Parts Retserhvervelse ved at undlade at gøre sig bekendt med Svaret. Det maa her ligesom ellers ved formueretlige Viljerklæringer, forsaavidt de virke imod den, de afgives til, jfr. saaledes det nedenfor ved § 8 om Tilbagekaldelse bemærkede, være tilstrækkeligt, at Erklæringen er kommet frem til vedkommende. Om han undlader at gøre sig bekendt med Svaret, maa blive hans egen Sag. Derimod bliver Akceptanten selv først bunden ved sit i Svaret liggende Løfte, naar dette er kommet til Tilbudsgiverens Bevidsthed, se ligeledes det nedenfor ved § 8 om Tilbagekaldelse bemærkede. § 2 har kun Erklæringer til en fraværende for Øje; at Svaret, naar det afgives mundtligt for at have Betydning som Akcept, maa være kommet til Tilbudsgiverens eller hans befuldmægtigedes Bevidsthed, har man anset for uforholdent at udtale.

Hvad der skal udkræves til, at et Svar kan siges at være *kommet frem* til Tilbudsgiveren, maa i høj Grad afhænge af de konkrete Forhold. Man kan herom som almindelig Regel kun sige, at Svaret maa være naaet saa vidt, at Tilbudsgiveren under normale Forhold vil have haft Lejlighed til at gøre sig bekendt med dets Indhold inden Fristens Udløb. Afsender en Forretningsmand et Tilbud fra sit Kontor, maa det være tilstækkeligt, at Svar inden den fastsatte Frist er afleveret paa Kontoret eller er lagt i dets Brevkasse, selv om der tilfældigvis ikke maatte være nogen til Stede paa Kontoret. Dette maa dog efter almindelig Handelsopfattelse nærmere forstaas saaledes, at Svar, der først afleveres efter sædvanlig Kontortid, betragtes som først kommet frem ved næste Kontortids Begyndelse, medmindre det oplyses, at Tilbudsgiveren alligevel er blevet bekendt med Svarrets Indhold paa et tidligere Tidspunkt. I saa Fald er det en anden Sag; et Svar kan naturligvis aldrig anses for at være kom-

met senere frem end det Tidspunkt, det faktisk er kommet til Tilbudsgiverens Bevidsthed. Vedrører Tilbudet ikke Afgiverens Forretning, vil det som Regel være tilstrækkeligt, at Svar er indløbet til hans private Bopæl inden Fristens Udløb.

Enkelte Tilfælde kunne frembyde særlig Tvivl med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt et Svar kan siges at være kommet frem i Udkastets Forstand. Blandt disse skal man nævne den i Nutiden navnlig af Forretningsfolk mere og mere brugte Indretning, Postboks, der efter Omstændighederne kan være beliggende i betydelig Afstand fra Forretningskontoret. Ifølge almindelig Handelsopfattelse maa Postboksen betragtes som en Del af Kontoret, saaledes at Svar, lagt i Postboksen inden Fristens Udløb, er kommet rettidigt frem. Nærmere maa dette forstaas saaledes, at Svaret for at kunne komme i Betragtning som Akcept maa være lagt i Postboksen saa betids, at Tilbudsgiveren inden Fristens (den sidste Dags Kontortids) Udløb under normale Forhold kan naa at gøre sig bekendt med Svarrets Indhold. Overhovedet bør Reglen om, at det er nok, at Svaret er naaet frem til Tilbudsgiveren inden Fristens Udløb, ikke fortolkes altfor strengt i Tilbudsgiverens Disfavør. Han maa altid have Krav paa inden Fristens Udløb at faa den under normale Forhold fornødne Tid ikke blot til at komme i fysisk Besiddelse af Svaret, men ogsaa til at gøre sig bekendt med Indholdet. Derimod kan han naturligvis ikke paaberaabe sig, at det ikke er kommet ham rettidigt i Hænde som Følge af hans Bortrejse eller deslige.

Fristen kan være fastsat til et bestemt Tidspunkt, f. Eks. Svar senest den 1ste December, eller til et bestemt Tidsrum, f. Eks. 24 Timer, 3 Dage eller lignende. Meget hyppigt vil man ved Fastsættelsen af Fristen se benyttet Udtrykket Svar *inden* 1ste December, *inden* 3 Dage eller lignende. Dette noget tvetydige Udtryk maa formentlig efter sædvanlig Sprogbrug nærmest fortolkes saaledes, at det vil være tidsnok, at Svaret indløber den 1ste December eller om